

Comenius

Bile smo na Kanarskih

V januarju 2013 sem se kot predstavnica OŠ Horjul udeležila pripravljalnega obiska za mednarodni projekt Comenius iz programa Vseživljenjsko učenje v Istanbulu, v Turčiji. V Istanbulu smo koordinatorji iz različnih evropskih držav določili cilje projekta in se dogovorili glede dejavnosti, ki se bodo odvijale na partnerskih srečanjih v različnih partnerskih šolah. V februarju smo oddali potrebno dokumentacijo in čakali na odločitev iz Bruslja. V juliju je večina naših partnerskih šol izvedela, da je projekt odobren, naša šola pa je bila uvrščena na čakalni seznam. Malo smo bili razočarani, vendar obupali še nismo. Šele konec oktobra smo potem dobili dobre novice, da je poleg Turčije, Poljske in Madžarske tudi naša šola postala članica v projektu, in priprave so se začele. V šoli smo hitro oblikovali projektni tim učiteljev in učencev ter se lotili dela. Ker se je prvo partnersko srečanje odvijalo v Pragi, na Češkem, se tega srečanja nismo udeležili. Osredotočili smo se na pripravo materiala za srečanje v Španiji. Učenci so bili navdušeni nad dejstvom, da bodo tudi sami lahko obiskali partnerske šole v spremstvu učiteljev, in z veseljem so prevajali, risali, pisali, brali ter se pripravljali na dejavnosti, ki so bile načrtovane.

Sonja Videčnik

Vokviru projekta Comenius – Europe beyond borders, ki se letos izvaja na naši šoli, smo obiskale Kanarske otoke. V projekt je vključenih 11 šol iz različnih evropskih držav: Španije, Walesa, Turčije, Švedske, Francije, Nemčije, Madžarske, Češke, Poljske, Italije in Slovenije. Prvo srečanje je bilo na Češkem, v Pragi, ki pa se ga žal nismo udeležili, saj smo takrat šele začeli delo v projektu. Nekega novembrskega dne naju je učiteljica ga. Videčnik, glavna koordinatorica projekta na naši šoli, poklicala na pogovor. Zastavila nama je vprašanje, ali bi odšli na Kanarske otoke. Seveda nisva tega niti najmanj pričakovali. Brez pomisleka sva odgovorili pritrdilno. Učiteljica je poklicala najine starše, ki so se s tem seveda strinjali. In tako so se začele priprave na nepozabno potovanje. Od novembra pa do zadnjega dne v januarju sva se neutrudno pripravljali. Najina glavna naloga je bila, da pripraviva predstavitev Slovenije, Občine Horjul in zimskih praznikov. Po trdem delu sva že komaj čakali 2. februar, dan odhoda. Približno dva tedna pred odhodom sta po elektronski pošti z nama v stik stopili Marina in Silvia, dekleti, pri katerih sva bivali v času našega obiska. Po

kar nekaj težavah (takrat so se začele težave z žledom) smo prispeli na letališče Marco Polo v Benetkah. Naše letalo je odletelo ob 7.35 zjutraj. Učiteljici ga. Jagodič in ga. Videčnik ter midve smo na letalu krepko zaspale, saj smo bile utrujene od dolgega čakanja in poti. Iz Benetk smo dve uri in pol leteli do Madrida. Tam smo prestopile na drugo letalo. Še sreča, da smo imeli med letoma dve uri prosto, saj smo bile že pošteno lačne. Najprej smo na madridskem letališču poiskale restavracijo s hitro hrano in se okrepčale, nato pa smo se še osvežile. Tudi let iz Madrida pa do letališča na Gran Canarii je trajal približno dve uri in pol. Ko smo izstopile iz letala, smo bile navdušene. Takoj ko smo pobrale prtljago in stopile iz brezcarinskega območja, so nas Španci nepričakovano zasuli z objemi in poljubi na lica. Pričakali so nas Silviina in Marinina družina ter koordinatorja projekta Angie in Miguel. Že kmalu po tem, ko smo se spoznali z družinami, smo se ločili, midve sva odšli z družinama, učiteljici pa v hotel. Družini sta naju sprejeli tako, kot da bi bili njuni hčerki, kar je še bolj pripomoglo k udobju. Z njimi sva popoldne hodili na izlete, vozili so nas v šolo ter nama kuhali. Počutili sva se kot doma. Ponedeljek je bil prvi dan našega srečanja. Za začetek smo se vsi udeleženci projekta iz vseh evropskih šol med seboj spoznali s pomočjo "hitrih zmenkov". Zatem smo imeli ogled šole in se skupaj odpravili do mestne hiše, kjer smo spoznali županjo in naredili nekaj skupnih fotografij. Nato smo odšli na kosilo k družinam, popoldne pa smo imeli predstavitev. Midve sva predstavili Slovenijo, horjulsko občino in zimske praznike. V šoli smo izdelali manjša knjižna kazala, na katerih so bile kratko opisane značilnosti Slovenije (Tina Maze, Triglav, Bled ...). Ena od njih je bila tudi idrijska čipka, za katero smo izvedele tudi nov pomen (čipka v poljščini pomeni grdo besedo). Seveda smo se ob tem zelo nasmejali. S predstavitvami je bil prvi dan tudi končan. V torek zjutraj smo imeli najprej delavnice, kjer smo spoznavali druge narode. Potem pa smo se vkrcali na avtobus in se odpeljali čisto na jug otoka, v Puerto Rico. Spotoma smo se ustavili še na največjih peščenih sipinah na Gran Canarii. Po krajšem sprehodu po pesku smo odšli na plažo. Tam so nam predstavili različne vodne športe, lahko pa smo se šli tudi kopat. Midve sva se opogumili in celo dvakrat plavali do boj in nazaj (voda ni imela 20 °C). Po ohladitvi v vodi smo imeli kosilo. Jedli smo špansko tradicionalno jed *paella* (to je nekakšna rižota z zelenjavo različnih vrst, morskimi sade-

Nato smo se odpravili proti domu. V Horjul smo prispeli okoli 11.15 ponoči. Utrujene smo se odpravile spat.

V četrtek po našem prihodu so se začele priprave na predstavitev. S pomočjo sošolcev in sošolk, sodelujočih pri projektu, sva pripravili plakate, ki smo jih nato obesili v avli šole, ter predstavitev v powerpointu. S predstavitvami sva začeli v najbližjih razredih. Učenci so bili izredno radovedni ter na koncu navdušeni. Nato sva potovanje predstavili še na predmetni stopnji, kjer smo se izredno zabavali, saj smo tudi plesali *macarena*. Neki popoldan pa smo predstavitev prav tako pripravili za starše otrok, ki sodelujejo pri Comeniusu. Pripravili smo tudi nekatere tradicionalne jedi ter skupaj zaplesali. To je bila brez dvoma ena najbolj zanimivih in zabavnih izkušenj. Ostala nama bo v dragocenem spominu.

Tinkara Končan in Nur Živa Kranjec

"Izvedba tega projekta je financirana s strani Evropske komisije. Vsebina publikacije (komunikacije) je izključno odgovornost avtorja in v nobenem primeru ne predstavlja stališč Evropske komisije."

ži in piščancem). Po kosilu smo imeli še nekaj prostega časa za sladoled. V sredo smo se s safari džipi odpravili na izlet v notranjost, natančneje v gore. Vožnja po ovinkasti cesti nas je pripeljala do turistične postojanke, od koder smo se odpravili na najvišji vrh – Roque Nublo ter do kameljeja parka, kjer smo imeli kosilo. Seveda je bilo v načrtu tudi izjemno zabavno in zanimivo jahanje kamel. Nato so nas vozniki popeljali na *off road*. V četrtek so nam najprej učenci zaigrali pesem, nato pa se je začelo učenje špansčine. Spoznali smo špansko abecedo, številke, barve in nekaj sadja. Igrali smo se tudi igro, kjer smo utrjevali svoje znanje špansčine. Za konec smo zaplesali še živahen ples, imenovan *macarena*. Nato so sledile delavnice. Popoldne je bila na vrsti igra, imenovana *gymkhana*. Razdelili so nas v skupine. Bilo je več postaj z nalogami, za vsako pa smo imeli 3 minute. Vsaka naloga je bila zanimiva in tako smo preživeli zelo športno obarvan popoldan. V petek je bil zadnji dan našega uradnega srečanja. Najprej je vsaka država simbolično posadila drevo – mi smo dobili mango, ki smo ga preprosto poimenovali kar slovenski mango. Po sajenju drevesa smo se odpravili nazaj v šolo, kjer so sledile še zahvale Špancem, ki so si jih po vsem tem vloženem trudu zelo zaslužili. Dobile smo tudi manjša darila in potrdilo o udeležbi. S tem pa je bil uradni del končan. Po vsem tem smo se usedli na avtobus in se odpeljali do glavnega mesta Gran Canarie, Las Palmas. Tam smo si najprej ogledali muzej Kristofa Kolumba. Po ogledu muzeja so nas popeljali do trga, nasproti katedrale je stala velika katedrala, pred njo pa kipi psov, ki so zaščitni znak Gran Canarie. Ko smo prišli nazaj v Vecindario, smo se poslovlili in odšli vsak po svoje. Precej učencev in učenek se nas je dobilo še zvečer na mestnem trgu, kjer smo do poznih ur rajali in se na koncu s težavo poslovlili. Poteklo je kar nekaj solz, ampak smo se dogovorili, da se bomo videli čim prej. Sobota je bila dan našega odhoda. Preden smo šle v brezcarinsko območje, smo se morale poslovliti od družin, kar je bilo verjetno najtežje, saj smo v tem tednu precej navezali. Po poslavljanju smo počasi odšle do našega terminala. Pot je bila podobna kot v nedeljo. Prestopale smo v Madridu ter letele do Benetk. Tam sva na letališču po enem tednu spet srečali svoje starše. Srečanje je bilo čustveno predvsem za starše, saj so naju zelo pogrešali.